

1 SKYRIUS

DIANA

Paryžius prieš dešimt dienų

O juk iki šiol ji buvo auksinė mergaitė. *Kaip viskas pasikeitė*, pamane, stebeilydamasi į veidrodį. Jos plaukai, kadaise skoningai išmarginti saulės nubučiuotomis sruogelėmis, dabar buvo pilkšvai rudi kaip nustipusios pelės kailis. Tai pati blankiausia dažų spalva, kokią pavyko rasti prekybos centre „Monoprix“, kur nulėkė apsipirkti, vos kaimynei prasitarus, kad jos teiravosi kažkoks vyras. Iškart suprato: jei kažin koks tipas ėmė uždavinėti klausimus, vadinasi, kažkas negerai, nors, aišku, gal įmanomas ir absoliučiai nekaltas paaiškinimas. Gal tas vyriškis — tiesiog slaptas gerbėjas ar siuntinius pristatantis kurjeris, tačiau, visai nenorėdama būti užklupta nepasiruošusi, per visą miestą nusitrenkė į prekybos centrą 3-iajame rajone, kur jos niekas nepažįsta, kad nusipirktų plaukų dažų bei akinius. Šios priemonės turėtų visada būti po ranka, bet per tiek metų ji pernelyg atsipalaidavo. Kaip neatsakinga.

Apžiūrėjusi savo, dabar brunetės, atvaizdą veidrodyje, nusprendė, jog naujos plaukų spalvos negana. Čiupusi žirkles, pradėjo šiomis darbuotis, negailestingai darydama savo šukuoseną, salone „L'Atelier Blanc“ kainavusią 300 eurų. Kiekvienas čekštelėjimas — lyg kirtis per taip kruopščiai nusiaustą naujo gyvenimo skraistę.

Kuokštas po kuokšto plaukai krito ant plytelėmis išklotų vonios grindų, tačiau ji nesiliovė kirpusi, kol savigaila galiausiai virto įniršiu. Viskas, ką planavo, viskas, kuo rizikavo, dabar nuėjo perniek, bet toks tas pasaulis. Koku gudriu save belaikytum, visada atsiras kas nors gudresnis, o čia ėmė ir suklydo: nepagalvojo, kad ir pačią gali pergudrauti. Daug metų *ji* buvo protingiausia, ta, kuri numatydavo du žingsnius į priekį ir sugebėdavo pranokti visus likusius komandos narius. Jos sėkmės paslaptis — neleisti trukdyti taisyklėms, kas ne visada patikdavo kitiems. Taip, pasitaikydavo klaidų. Taip, kartais būdavo be reikalo pralietas kraujas. Ji susirado priešų, o kai kurie kolegos ilgai ėmė jos neapkęsti, tačiau pasistengusi misiją ji visuomet sugebėdavo užbaigti. Taip ir tapo auksine mergaite.

Ir tokiai jai pavyko būti iki šiol. *Čekšt.*

Pagaliau nurimusi, kritiškai nužvelgė savo atspindį. Per tas dešimt minučių, kurių prireikė nusirėžti puikiosioms garbanoms, spėjo pereiti visus sielvarto dėl savo prarasto gyvenimo etapus. Neigimą, pyktį, depresiją. Dabar, pasiekusi susitaikymo stadiją, jautėsi pasirengusi judėti pirmyn, atsikratyti senosios Dianos ir įkvėpti gyvybės naujajai. Jau nebe auksinei mergaitei, o plieninei, užgrūdintai patirties. Ji išgyvens ir šitai.

Nukirptus plaukus sušlavusi į šiukšlių maišą, ten įmetė ir tuščią dažų dėžutę. Laiko viską steriliai išvalyti neturėjo, tad jos buvimo čia pėdsakų liks apščiai, bet nieko nepadarysi. Beliko viltis, kad Paryžiaus policija kaip visada remsis seksistinėmis prielaidomis ir nuspręs, jog dingusi moteris, kuri gyveno šiame bute, buvo pagrobta. Kad tai auka, o ne nusikaltėlė.

Užsidėjusi akinius, ji kiek pašiausė ką tik nusitrupintus plaukus. Maskuotė, aišku, neįspūdinga, tačiau to turėtų pakakti, jei išeidama netyčia sutiktų ką nors iš kaimynų. Diana užrišo šiukšlių maišą ir iš vonios jį nusinešė į miegamąjį, kur susirado savo pabėgimo krepšį. Kaip gaila, kad teks atsiveikinti su visais gražiaisiais

bateliais bei suknelėmis, bet kelyje daiktais geriau neapsikrauti, be to, jos dingimas labiau primins pagrobimą, jei bute paliks ir dizainerių kurtų drabužių pilną spintą, ir visus per daug metų, kai banko sąskaitose nešvilpė vėjai, surinktus meno kūrinius: antikvarines kinų vazas, Marko Šagalos paveikslą, dviejų tūkstančių metų senumo romėnišką biustą. Visų šių dalykų Dianai labai trūks, tačiau norint išgyventi kai ką teks paaukoti.

Pasiėmusi krepšį bei šiukšlių maišą su nukirptais plaukais, iš miegamojo nuėjo į svetainę. Čia ir vėl nusivylusi atsiduso. Bjaurūs kraujo pūslai išterlijo odinę sofą ir puslankiu aptėškė sieną, ant kurios kabėjo Šagalas, tarsi abstrakčiai pratęsdami paveikslą. Susmukęs po juo gulėjo to kraujo šaltinis. Šis vyras buvo pirmasis pro duris įsiveržęs užpuolikas, tad pirmasis ir buvo pribaigtas. Atrodė jis kaip vienas tų nuolatinių sporto salės lankytojų, kuriems pavyko užsiauginti raumenų, bet ne smegenų masę. Įsibrovėlis akivaizdžiai nesitikėjo, jog diena jam baigsis šitaip, mat paskutinį kvapą išleido su nuostaba veide — ko gero, niekadęs neįtarė būsiantis įveiktas ne ko kito, o moters.

Matyt, apie savo taikinį nebuvo tinkamai informuotas.

Už nugaros išgirdusi atodūšį, Diana atsisukusi pažvelgė į ant-rajį vyrą. Šis gulėjo ant jos brangaus persiško kilimo krašto, krauju laistydamas įmantrius vijoklių bei tulpių raštus. Didelei moters nuostabai, vis dar buvo gyvas.

Priėjusi arčiau, batu stumtelėjo jo petį.

Jis mirksėdamas prasimerkė. Išpūtęs akis, puolė apgraiбомis ieškoti savo ginklo, tačiau pistoletą ji jau buvo nuspyrusi toliau, todėl dabar jis tik beviltiškai plekšnojo delnu per grindis lyg savo kraujo baloje besiteškenanti dūstanti žuvis.

— *Qui t'a envoyé?** — paklausė ji.

* Kas tave atsiuntė? (Pranc.) (Čia ir toliau — vertėjos pastabos.)

Vyras ėmė dar karštligiškiau delnu daužyti aplink. Kulka, kurią Diana paleido jam į kaklą, matyt, bus pažeidusi stuburą, todėl jo judesiai priminė traukulius, o ranka trūkčiojo lyg roboto. Galbūt jis nemoka prancūziškai. Ji pakartojo savo klausimą, tik šįkart rusiškai: *Kas tave siuntė?*

Iš vyro akių buvo aišku, jog šis nieko nesupranta. Arba sužeis-tojo sąmonė geso pernelyg greitai, kad smegenys pajėgtų apdoroti informaciją, arba tikrai jos nesuvokė; nerimą kėlė tiek vienas, tiek kitas variantas. Su rusais ji dar galėtų susitvarkyti, bet jei šiuos du tipus atsiuntė kažkas kitas, tuomet gali kilti bėdų.

— Kas nori mane nužudyti? — paklausė vėl, šįsyk angliškai. — Papasakok, ir aš tave paliksiu gyvą.

Jo ranka liovėsi judėjusi. Jis sustingo vietoje, tačiau akyse aki-vaizdžiai matėsi suvokimas. Klausimą jis suprato. Kaip suprato ir tai, kad visai nesvarbu, ar pasakys tiesą, ar ne, nes bet kuriuo atveju jam galas.

Koridoriuje už buto durų Diana išgirdo vyriškus balsus. Ar jie dar ir pastiprinimą atsiuntė? Ji užtruko pernelyg ilgai, tad laiko kvosti šiam tipui neliko. Nusitaikiusi pistoletu su pritaisytu slopin-tuvu, paleido dvi kulkas jam į galvą. *Saldžių sapnų.*

Pririkė vos kelių sekundžių, kad pro langą išsiropštų ant avari-nio išėjimo kopėčių. Paskutinį kartą su širdgėla nužvelgė savo butą. Čia jai pavyko pagaliau pasijusti laimingai ir pasimėgauti sunkaus darbo vaisiais. Dabar ši vieta priminė skerdyklą dviejų bevardžių tipų kraujo aptaškytomis sienomis.

Nusileidusi kopėčiomis, atsidūrė skersgatvyje už namo. Vie-nuoliktą vakaro Paryžiaus gatvėse vis dar virė gyvenimas, tad, lengvai įsimaišiusi tarp kitų pėsčiųjų, ji nužingsniavo judria alėja. To-lumoje pasigirdusios policijos sirenos artėjo, tačiau žingsnio Diana nepaspartino. Dar pernelyg anksti; sirenos niekaip su ja nesusijusios.

Už penkių kvartalų šiukšlių maišą išmetė į konteinerį prie res-

torano ir patraukė tolyn, kelioninį krepšį persimetusi per petį. Daiktų jame kol kas pakaks, be to, ir lėšų nepritrūks. Naujai pradžiai ji visko turi net daugiau, nei reikia.

Bet pirmiausia privalo išsiaiškinti, kas panoro jos mirties. Deja, galimų atsakymų daugybė. Iš pradžių buvo pamaniusi, jog tai rusai, tačiau dabar suabejojo. Kai supykdamas daugiau nei vieną organizuotą grupę, galiausiai susirandi daugybę priešų, kurių kiekvienas sugeba savaip užkurti tikrą pragarą. Svarbiausias klausimas: kaip buvo nutekintas jos vardas? Ir kodėl po šešiolikos metų kažkas ėmėsi ją medžioti?

Jei jie žino jos vardą, tuomet, ko gero, žino ir apie kitus. Regis, praeitis tuoj pasivys juos visus.

Tai tiek to užtarnauto patogaus poilsio. Atėjo metas grįžti prie darbų.

2 SKYRIUS

MEGĖ

Puritis, Meino valstija, dabartis

Kažkas čia mirė.

Stovėdama savo sklype, apžiūrinėju skerdynių ženklus sniege. Žudikas nusitempė auką per šviežiai iškritusį purų sniegą, ir nors vis dar snyguriavo, tyliai ant žemės nusileidusios snaigės nepaslėpė nei jo paliktų pėdsakų, nei link miško nutempto lavono vilkimo žymių. Aiškiai matyti ir kraujo šliužė, ir vėjo blaškomos išdraskytos plunksnos, ir juodų pūkų kuokštai. Tiek teliko iš mano vienos mylimiausių araukanų veislės vištų, kurią ypač branginau dėl jos dedamų dailių melsvo atspalvio kiaušinių. Nors mirtis tėra akimirka daug didesniame gyvenimo rate ir ne sykį esu su ja susidūrusi, ši netektis mane ypač sukrečia, tad atsidūstu, ir šiltas mano kvėpsnis nuvilnija žvarbiame ryto ore.

Pro tvorą apžiūriu savo likusias vištas, kurių dabar jau vos trys tuzinai — du trečdaliai to penkiasdešimties paukščių pulko, kuriuo pradėjau rūpintis praeitą pavasarį. Vištidės duris pravėriau vos prieš dvi valandas, kad išleisčiau paukščius dienai, bet ir to pakako, kad čia spėtų pasidaruoti plėšrūnas. Mano paskutinis gaidys, vienintelis išgyvenęs vis pasikartojančias erelių bei meškėnų atakas, dabar išdžiai iškėlęs sveikut sveikutėlę uodegą vaikštinėja po aptvarą, regis,

nė kiek nesusirūpinęs dėl dar vienos savo haremo narės netekties. Koks netikėlis.

Kaip ir dauguma gaidžių.

Vos atsistojusi akies krašteliu spėju išvysti kažką sujudant, todėl įsistebeiliju į mišką, stūksantį už vištų aptvaro. Daugiausia jame ažuolų bei klevų, bet yra ir keli nusmurgę spygliuočiai, bandantys išgyventi savo galiūnų kaimynų šešėlyje. Mane iš ten stebi pomiškyje pasislėpusi pora akių. Kurį laiką tiesiog šitaip spitrijame vienas į kitą — du priešai skirtingose snieguoto kovos lauko pusėse.

Iš lėto traukiuosi nuo savo mobilios vištidės. Jokių staigių judesių, jokio triukšmo.

Priešas nė akimirką nenuleidžia nuo manęs akių.

Man atsargiai sėlinant prie savo „Kubota RTV“ keturračio, po kojomis traška sušalusį žolė. Tyliai atidariusi dureles, pasilenkiu ieškodama šautuvo, užkišto už sėdynių. Jį visada vežiojuosi užtaisyta, kad nereikėtų švaistyti laiko ieškant amunicijos bei įdedant kulkas. Apsisuku ir nukreipusi vamzdį link medžių nusitaikau.

Šūvis drioksteli lyg griaustinis. Nuo medžių pabaidytos varnos dangaus platybėse išsilaksto į visas puses, o mano vištos kudakuodamos bėgte puola į saugų prieglobstį paukštidėje. Nuleidusi ginklą įsistebeiliju į medžių tankmę, atidžiai apžiūrinėdama pomiškį.

Niekas nejuda.

Keturračiu nuvažiavusi į kitą lauko pusę, išlipu miško pakraštyje. Gausiai gervuogynų prižėlusiam pomiškyje sudžiūvusių lapų ir sausų šakų paklotę dengia sniegas. Kiekvieną mano žingsnį it sprogimai lydi lūžinėjančios šakos. Kraujo kol kas nematyti, bet net neabejoju, kad netrukus rasiu, nes visados kažkaip intuityviai jauti, ar tavo kulka pasiekė taikinį. Galiausiai aptinku ir įrodymą — krauju aptaškytą lapų guolį. Gretimais voliojasi žudiko numesta sudraskyta mano araukanos gaišena.

Brendu per krūmynus, į šonus stumdydama šakas, plėšančias

man kelnes ir draskančias veidą. Žinau, jis kažkur čia, jei ne miręs, tai sunkiai sužeistas. Plėšrūnui, matyt, bus pavykę pasprukti toliau, nei tikėjaisi, tad traukiu vis tolyn, iškvėpdama vinguriuojančius šiltų garų debesis. Kadaisė būčiau pajėgusi perlėkti šį mišką net su sunkia kuprine ant pečių, tačiau dabar aš jau nebe tokia kaip anksčiau. Laikui bėgant, sąnariai sudilo jų netausojant, o dar tas kietas nusileidimas po šuolio su parašiotu, pasibaigęs varžtais sutvirtinta čiurna, kurią vis paskauda, kai tik nukrenta temperatūra arba slėgis. Maudžia ir dabar. Amžėjimas — negailestingas procesas. Keliai jau labiau sustingę, kadaisė varno juodumo plaukus išmarginusios sidabrinės sruogos, veide išryškėjusios raukšlės. Bet rega vis dar nesiskundžiu ir tebesugebu atidžiai stebėti kraštovaizdį bei atpažinti sniege paliktus pėdsakus. Pritūpusi apžiūrėti letenos įspaudo, išvystu ant lapų užtiškusio kraujo.

Šis gyvūnas kenčia. Ir dėl to kalta aš.

Vargais negalais atsistuju. Keliai bei klubai protestuoja, nors kitados sugebėdavau akimirksniu iššokti iš ankšto sportinio automobilio ir it sprinterė pasileisti bėgte. Nuklampojusti per gervuogių krūmus, išnyru proskynoje, kur galiausiai išvystu sniege gulintį nejudantį savo priešą. Tai patelė. Atrodo sveika, įmitusi, tankiu žvilgančiu rusvu kailiu. Lapė prasižiojusi, iššiepusi nasrus aštriais it skustuvas dantimis — tokiais tvirtais, kad lengvai perkastų vištos kaklą. Mano kulka jai pataikė tiesiai į krūtinę, todėl keista, jog prieš susmukdama dar sugebėjo taip toli nusigauti. Baksteliu kūną batu, kad įsitikinčiau, jog rudoji tikrai negyva. Nors mano problema išspręsta, nejaučiu jokio džiaugsmo atėmusi jai gyvybę. Apgailestaudama sunkiai atsidūstu.

Per savo nugyventus šešis dešimtmečius taip dūsauti man teko daugybę kartų.

Kailis pernelyg vertingas, kad palikčiau čia, miške, todėl čiumpu lapę už uodegos. Vaišindamasi mano vištomis, ši kaip reikiant

nusipenėjo ir buvo tokia sunki, jog teko ją vilkte išvilkti, pavymui paliekant šliūžę ant sausų lapų bei sniego. Pakėlusį rudąją vos įridenu į savo keturračio galą, kur kūnas nusileidžia liūdnei bumbtelėdamas. Nors man pačiai tas kailis nereikalingas, žinau, kas labai apsidžiaugs jį gavęs.

Sėdusi prie vairo, per lauką nuriedu kaimyno namo link.

Liuteris Jantas mėgsta stipriai skrudintą kavą, ir šią užuodžiu vos išlipusi iš savo keturračio prie jo namų. Nuo įvažiavimo kitapus sniegu nukloto lauko puikiai matosi mano pačios namas, stūksantis ant kalvos už viena eile išsirikiavusių gražių cukrinių klevų. Jis nėra itin didelis, bet ganėtinai tvirtas, pastatytas 1830 metais, kaip pasakojo būstą man pardavusi nekilnojamojo turto agentė. Žinau, kad ši informacija teisinga, nes ir pačiai pavyko rasti originalius sodybos, vadinamos Gervuogių ūkiu, nuosavybės dokumentus. Tikiu tik tuo, ką galiu patikrinti. Iš mano buveinės vaizdas veriasi į visas keturias puses, tad jei kas nors artinasi, atvykėlius iškart pastebiu, ypač giedrą žiemos rytą, kai visur aplink balta.

Išgirstu, kaip sumykia karvė ir sukudakuoja vištos. Nuo Liuterio namelio iki tvarto per pusnis driekiasi nedidelių batų brydė. Matyt, ten bus nuėjusi jo keturiolikmetė anūkė Kelė, kad pasirūpintų savo gyvūnais, kaip kiekvieną rytą.

Užlipusi verandos laiptais, pasibeldžiu. Atsidarius durims, į nosį iškart tvoksteli pernelyg ilgai kaitintos kavos kvapas. Tarpduryje išdygęs Liuteris, balta it Kalėdų Senelio barzda ir raudonais languotais marškiniais su petnešomis, švokščia nuo įkvėptų malkų dūmų bei dulkių, kurių jo namelyje visados pilna.

— Ką gi, ką gi, labas rytelis, panele Mege, — pasisveikina.

— Labas rytas. Atnešiau judviem su Kele dovaną.

— Kokia proga?

— Jokios. Tiesiog pamaniau, kad jums ji galėtų praversti. Atsivežiau keturratyje.

Nepasivarginęs net užsimesti palto, Liuteris į lauką išeina vilkėdamas tik vilnonius marškinius, mėlynus džinsus ir apsiavęs guminius batus. Man iš paskos nusekęs prie kubotos, išvydęs negyvą lapę, neslėpdamas susižavėjimo atsidūsta ir paglosto jai kailį.

— Tikra gražuolė. Tai štai kieno šūvį šįryt girdėjau. Nupylei ją viena kulka?

— Dar sugebėjo nuskuosti kone penkiasdešimt metrų gilyn į mišką.

— Matyt, ši ir bus toji, kuri papjovė dvi Kelės vištas. Puikiai padirbėjai.

— Ir visgi gaila. Lapė juk tiesiog stengėsi išgyventi.

— Kaip ir mes visi.

— Pamaniau, kad jums praverstų kailis.

— Ar tikrai nenori jo pasilikti sau? Labai dailus.

— Ir judu nesunkiai sugalvosite, ką su juo nuveikti.

Pasilenkęs vyras iš keturračio galo iškelia rudosios kūną.

— Užsik, — linkteli man, lapę laikydamas glėbyje lyg anūkę. — Ką tik išsiviriau kavos.

— Hm, ačiū. Bet atsisakysiu.

— Tuomet bent leisk tau įpilti šviežio pieno.

Va, čia jau kita kalba. Pienas, kurį duoda Kelės žolė šeriama džersių veislės karvė, visai kitoks nei mano ragautas prieš persikeliant į Meiną — riebus ir pakankamai saldus, kad būtų verta rizikuoti jį gerti nepasterizuotą. Liuteriui įkandin nuseku į jo namus. Vos įėjęs vidun, šis numeta lapę ant suolo. Prastai apšildytame namelyje ne ką šilčiau nei lauke, net kaitinant malkinei krosnelei, todėl palto nenusivelku, tačiau Liuteriui, regis, visai nešalta vienais marškiniais ir džinsais. Aš jo kavos nenoriu, bet ant stalo virtuvėje kaimynas vis tiek pastato du puodelius. Būtų nemandagu atsisakyti kvietimo.

Atsisėdu.

Liuteris stumteli grietinėlės ąsotėlį arčiau manęs. Jis puikiai žino, kokią mėgstu kavą, — nors iš tiesų tik taip pajėgiu prisiversti nuryti jo verdamą, — ir dar žino, kad negaliu atsispirti grietinėlei iš Kelės karvės pieno. Nuo tada, kai prieš dvejus metus atsikrausčiau į gretimą sklypą, be jokių abejonių, apie mane susirinko nemažai informacijos. Jis žino, jog kas vakarą išjungiu šviesas apie dešimtą ir keliuosi anksti, kad palesinčiau bei pagirdyčiau savo vištas. Žino, jog neturiu patirties leidžiant klevų sulą, kad dažniausiai būnu viena ir nerengiu triukšmingų vakarėlių. O šiandien dar sužinojo, jog esu visai nebloga šaulė. Tiesa, daug ko apie mane Liuteris nežino, nes apie tai nekalbu. Ir niekada jam tų dalykų nepasakosiu. Jaučiuosi dėkinga, kad mano kaimynas nėra koks įkyrus smalsuolis, užduodantis pernelyg daug klausimų. Nuoširdžiai vertinu tokį jo diskretiškumą.

O štai pati apie Liuterį žinau tikrai nemažai. Visai nesunku perprasti žmogų, vien apsidairius jo namuose. Čia knygų lentynos rankų darbo, kaip ir grubiai nuobliuotų lentų stalas, o nuo medinės sijos virš galvos kabo džiovintų savame darže užaugintų čiobrelių bei raudonėlio ryšuliai. Be to, jis turi knygų — daugybę knygų apie stebėtinai skirtingus dalykus — nuo dalelių fizikos iki gyvulininkystės. Ant kai kurių vadovėlių puikuojasi jo pavardė, ir tai liudija, jog kadaise Liuteris Jantas dirbo mechaninės inžinerijos profesoriumi, kol neatsistatydino iš Masačusetso technologijos instituto. Kol nepalikto akademinio pasaulio, Bostono ir dar, galbūt, kelių asmeninių demonų, kad taptų apšepusiu, tačiau laimingu ūkininku. Aš visa tai apie jį žinau ne todėl, jog pats man papasakojo, o dėl to, kad kruopščiai pasiknaisiojau po jo, kaip ir kitų artimiausių kaimynų, praeitį prieš nusipirkdama Gervuogių ūkį.

Liuteris mano patikrinimą išlaikė. Dėl to ir galiu atsipalaidavusi sėdėti prie stalo jo virtuvėje ir gurkšnoti jo virtą kavą.

Verandoje pasigirsta žingsniai ir tuoj pat atsidaro laukujės du-

rys. Pro jas įžengusi keturiolikmetė Kelė vidun įleidžia šalto oro gūšį. Liuteris ją moko namuose, ir todėl Kelė — žavingas gamtos vaikas — daug išmintingesnė, bet kartu ir daug naivesnė nei jos bendraamžės. Kaip ir senelis, Kelė taip pat atrodo kiek apskurusi: darbinis paltas dėmėtas, o ruduose plaukuose matyti įsivėlusią vištų plunksnų. Iš tvarto ji atsinešė du krepšius šviežiai surinktų kiaušinių, kuriuos pastato ant darbatalio virtuvėje. Mergaitės veidas taip nugairintas šalčio, kad skruostai atrodo lyg aptalžyti.

— Labas, Mege! — sušunka Kelė, kabindama savo palatą.

— Pažiūrėk, ką ji mums atvežė, — paskatina Liuteris.

Mergaitė pažvelgia į negyvą lapę ant suolo ir pirštais perbraukia per jos kailį. Nė nekrūpteli, nesudvejoja. Kelė su Liuteriu praleido didžiąją savo gyvenimo dalį nuo tada, kai jos motina mirė perdozavusi heroino Bostone, o buvimas ūkyje išmokė mirtį priimti kaip savaime suprantamą.

— Oho. Ji vis dar truputėlį šilta, — pastebi.

— Iškart ją atgabenu čia, — paaiškinu. — Pamaniau, kad judu su seneliu galėtumėte iš jos pasidaryti ką nors gražaus.

Iš džiaugsmo Kelė net nušvinta.

— Koks dailus kailis. Ačiū, Mege! Kaip manai, ar jo pakaks kepurei?

— Sakyčiau, taip, — linkteli Liuteris.

— Ar mokėsi ją pasiūti, seneli?

— Drauge paieškosime informacijos ir išsiaiškinsime. Juk negali leisti tokiam grožiui nueiti perniek, ką?

— Norėčiau pamatyti, kaip tą kepurę siūsite, Liuteri, — paprašau.

— Gal norėsi pažiūrėti, kaip nudirsiu kailį?

— Ne, tą jau moku.

— Tikrai? — nusijuokia jis. — Vis dar sugebi mane nustebinti, panele Mege.

Kelė įkelia krepšius su kiaušiniais į plautuvę. Atsukusi čiaupą, ima valyti juos šluoste, kad dėžutėse šie atrodytų nepriekaištingai. Vietiniame kooperatyve juos nupirks po septynis dolerius už tuziną — ištis nebrangiai kaip už laisvai laikomų vištų ekologiškus kiaušinius, atsižvelgiant į įdėtą darbą, pinigus, išleistus pašarams, ir nuolatinę kovą nuo paukščių baidant lūšis, lapes bei meškėnus. Aišku, kiaušinius Liuteris su Kele parduoda ne tam, kad užsidirbtų pragyvenimui, nes jo investicinėje sąskaitoje — ganėtinai įspūdinga suma. Tą irgi sužinojau, kai prieš čia apsigyvendama juo pasidomėjau. Vištos priklauso Kelei, uždarbis — irgi jos, tad mergaitė jau tikra verslininkė. Be to, iki šiol dar nebuvau sutikusi keturiolikmetės, mokančios taip meistriškai papjauti ir išmėsinti seną dedeklę.

— Liūdna, kad tau ją teko nušauti, bet aš irgi praradau pernelyg daug vištų, — sako ji.

— Jos vietą tiesiog užims koks kitas plėšrūnas, — palinguoja galvą Liuteris. — Taip jau sudėtas pasaulis.

Kelė pažvelgia į mane.

— Kiek tavo vištų papjovė?

— Pustuzinį vien per pastarąją savaitę. Šįryt ta lapė nusinešė vieną iš mano araukanų.

— Gal ir man reikėtų jų įsigyti. Regis, pirkėjams patinka melsvi jų kiaušiniai. Gal net galėčiau daugiau už juos užsiprašyti.

— Melsvi kiaušiniai, rudi kiaušiniai. Skonis visų vienodas, — burbteli Liuteris.

— Na, man, ko gero, jau metas, — tariu stodamasi.

— Taip greitai? — nustemba Kelė. — Labai jau trumpai pabuvai.

Ištis nedažnai pasitaiko, kad keturiolikmetė nuoširdžiai norėtų kalbėtis su mano amžiaus moterimi, tačiau Kelė — nepaprasta. Ji taip laisvai jaučiasi suaugusiųjų kompanijoje, kad kartais net pamirštu, kokia yra jauna.

— Kai tavo senelis pradės siūti tą lapės kepurę, sugrįšiu, — pažadu.

— O aš pietums iškepsiu vištienos ir paruošiu koldūnų.

— Tuomet būtinai atvažiuosiu.

Vienu gurkšniu išmaukęs likusią kavą, Liuteris irgi pakyla nuo stalo.

— Palauk, tuoj tau paduosiu žadėtą pieną. — Jam atidarius šaldytuvo dureles, smagiai dzingteli stikliniai buteliai. — Jei ne tos prakeiktos higienos normos, galėtume pardavinėti pieną tiesiai iš ūkio. Pinigai patys plauktų į rankas.

Pinigai, kurių jam visai netrūksta. Yra žmonių, mėgstančių puikuotis savo turtu, bet Liuteris, regis, savojo gėdijasi. O gal jis pasirinko tokią taktiką dėl savisaugos, kad nuslėptų tai, ką kiti galėtų užsinorėti atimti. Ištraukęs keturis butelius pieno, visus su storu grietinėlės sluoksniu viršuje, įstato į popierinį maišelį.

— Kai kitą sykį pas tave kas nors užsuks, Mege, pavaišink juos šiuo pienu. O tada atsiųsk tiesiai pas mane, kad nusipirktų daugiau. Tik, aišku, slapčia. Meino valdžiai apie tai visai nebūtina žinoti.

Tik jau priėjusi prie durų su savo brangiuoju pienu suvokiu, ką Liuteris ką tik pasakė. Atsigręžiu.

— Kaip suprasti *kitą* sykį? Apie ką tu?

— Argi vakar neturėjai svečių?

— Ne.

— Hm. — Liuteris pažvelgia į anūkę. — Gal ne taip išgirdai.

— Ką ne taip išgirdai? — pasidomiu.

— Pašte buvo tokia ponia, — paaiškina Kelė. — Aš užėjau pasiimti mūsų laiškų ir išgirdau, kaip ji klausė paštininko kelio į Gervuogių ūkį. Sakėsi esanti tavo draugė.

— Kaip ji atrodė? Jauna, sena? Kokios spalvos buvo jos plaukai? Savo klausimų lavina, regis, išgąsdinu Kelę.

— Hm, sakyčiau, jauna. Ir labai graži. Plaukų nemačiau, nes ji dėvėjo kepurę. Ir dailią pūkinę striukę. Mėlynos spalvos.

— Juk tu jai nepaaiškina, kaip rasti mano namą, tiesa?

— Ne, bet paaiškino paštininkas Gregas. Ar kas nors negerai?

Atsakymo nežinau. Rankose gniauzdama maišą su pieno buteliais stoviu tarpduryje, į vidų įleisdama šaltį.

— Aš nieko nelaukiau. Nemėgstu staigmenų, ir tiek, — tariau ir apsisukusi išeinu.

Ar kas nors negerai?

Šis klausimas man vis dar neduoda ramybės, kai vėliau nuvažiuoju iki miesto apsirūpinti atsargomis. Kas domisi keliu į mano valdas? Aišku, galbūt pasiteirauta visai nekaltai, gal kas nors ieško ankstesnės šeimininkės, nes nežino, jog prieš trejus metus ji mirė, sulaukusi aštuoniasdešimt aštuonerių. Sprendžiant iš girdėtų pasakojimų, senolė garsėjo aštriu protu bei ūmiu būdu. Man tokios patinka. Tai *galėtų* būti logiškas paaiškinimas, kodėl ta moteris klausinėjo apie Gervuogių ūkį, nes nėra jokios priežasties kam nors čia ieškoti manęs. Per dvejus metus, kai gyvenu Purityje, Meine, niekas ir neieškojo.

Norėčiau, kad taip liktų ir toliau.

Miestelyje kaip visada įsigiju pašarų, užsuku į paštą bei maisto prekių parduotuvę. Visose šiose vietose lengvai įsimaišiau tarp visų kitų pražilusių moteriškių žieminiais paltais, apsimituriavusių šalikais. Kaip ir jos, retai kada sulaukiu dėmesio. Senatvė visus suvienodina, todėl yra pati veiksmingiausia maskuotė.

Maisto prekių parduotuvėje niekam nekrisdama į akis stumiu pirkinį vežimėlį siauromis eilėmis tarp lentynų, rinkdamasi avižinius dribsnius, bulves bei svogūnus. Na, bent jau kiaušinių man niekada nereikės pirkti. Alkoholinių gėrimų pasiūla šiame miestelyje tiesiog apgailėtina, tačiau vieno salyklo škotiško viskio čia visada būna dviejų rūšių, tad nors nei vienas, nei kitas nėra mano skonio,

vis tiek įsigyju butelį. Noriu pasaugoti savo trisdešimt metų brandinto „Longmorno“ atsargas, nes nežinau, kada vėl rasiu, kur jo įsigyti. Bet koks viskis geriau nei jokio.

Kol laukiui eilėje prie kasos, mane galima lengvai palaikyti kokia ūkininke, namų šeimininke ar pensininke mokytoja. Metų metus mokiausi neišsiskirti iš minios, neatkreipti į save dėmesio, o dabar net nebereikia stengtis, kas sykiu tiek liūdina, tiek guodžia. Kartais ilgiauosi tų dienų, kai mane pastebėdavo, kai puošdavusi trumpais sijonais ir aukštakulniais, kai jausdavau į savo kūną išmeigtus vyrų žvilgsnius.

Nuskenavusi visas mano prekes, kasininkė apstulbusi išpučia akis, išvydusi galutinę sumą.

— Iš viso bus, hm... oho. Du šimtai dešimt dolerių.

Ji pažvelgia į mane, lyg tikėdamasi, kad imsiu ginčytis, bet aš nieko neatsakiau. Viskis brangus. Ir nors šis net ne mano mėgstamiausias, be kai kurių dalykų gyvenime tiesiog neišsiversi.

Susimokėjusi išsinešu krepšius į lauką. Juos kraudama į pikapą akies krašteliu išvystu Beną Daimondą, kaip įprasta vilkinti juodą odinę striukę. Jis įeina į kavinę „Marigold“ kitapus gatvės. Jei kas nors žino naujausius vietos gandus, tai Benas. Gal galės pasakyti ir kas klausinėjo apie mane.

Kirtusi gatvę, nuseku paskui Beną į kavinę.

Iškart jį pamatau kampe, įsitaisiusį ant minkštasuolio su Deklanu Rouzu. Kaip visada abu sėdi veidu į duris, nes net išėję į pensiją niekaip neatsikrato šio įpročio. Apsirengęs tvido švarku, vešliais it liūto karčiai plaukais, Deklanas primena istorijos dėstytoją, kuriuo anksčiau ir dirbo. Sulaukus šešiasdešimt aštuonerių, jo kadaise juoda ševeliūra išmarginta sidabrinių gijų, bet vis dar atrodo tokia pat tanki kaip tada, kai mudu susipažinome prieš beveik keturis dešimtmečius. Priešingai nei į mokytoją panašus Deklanas, Benas Daimondas, plikai skusta galva ir juoda odine striuke, atrodo gana

grėsmingai. Kad šitaip spinduliuotum pasitikėjimu savimi, sulaukęs septyniasdešimt trejų, reikia turėti ypatingų sugebėjimų, tačiau Benui tai išties puikiai sekasi. Man prie jų artėjant, abu pakelia akis.

— O, Megė! Junkis prie mūsų, — pasiūlo Deklanas.

— Senokai nesimatėme. Kaip sekasi? — pasiteirauja Benas.

Klesteliu greta.

— Turėjau bėdų su lape.

— Spėju, rudoji jau pakratė kojas.

— Šįryt. — Pažvelgiu į priėjusią padavėją. — Prašau kavos,

Džanina.

— Ar atnešti valgiaraštį? — pasiteirauja ji.

— Ne šiandien, ačiū.

Benas atidžiai mane nužvelgia. Jis puikiai moka perprasti žmones ir, ko gero, bus supratęs, kad tikslingai prie jų prisėdau. Prieš užduodama klausimą palaukiu, kol Džanina kiek nutols.

— Kas manęs ieško?

— Kažkas tavęs ieško? — pasitikslina Deklanas.

— Kažkokia moteris, ne vietinė. Girdėjau, vakare pašte klausinėjo, kaip nusigauti į Gervuogių ūkį.

Vyrai susižvalgo, o tada vėl atsisuka į mane.

— Man tai naujiena, Mege, — prisipažįsta Benas.

Džanina atneša man kavos. Ji silpna, bet bent jau neperskurdinta kaip pas Liuterį. Prieš vėl prabildami palaukiame, kol padavėja pasišalins. Benas su Deklanu visuomet renkasi šį minkštasuolį, nes jis — tarsi saugiai izoliuotas sargybos postas, atokiau nuo smalsių ausų.

— Ar dėl to nerimauji? — pasidomi Deklanas.

— Nežinau, ar turėčiau.

— Ar teiravosi konkrečiai tavęs? Ar klausė tik apie ūkį?

— Tik apie ūkį. Gal visa tai nieko nereiškia. Iš kur ji galėtų žinoti, jog aš ten gyvenu?

— Jei jie labai panorėtų, viską galėtų išsiaiškinti.

Nutylame, nes du kavinės svečiai, pakilę nuo savo staliuko, pro mus patraukia kasos link. Stojusi tylą leidžia man apgalvoti Deklano žodžius. *Jei jie labai panorėtų*. Štai ko man dabar belieka tikėtis — kad manęs neverta ieškoti. Juk visada esama tikrų ryklių, o aš — tik smulki žuvelė. Ar bent jau vidutinio dydžio. Kam šitaip stengtis rasti moterį, kuri nenori būti surasta? Per tuos šešiolika savo užtarnauto poilsio metų pamažu netekau budrumo. Taip įpratau būti ūkininke, mažame miestelyje auginančia vištas, jog net ėmiau tikėti tokia ir esanti. Kaip Benas tėra į pensiją išėjęs prekeivis viešbučių reikmenimis, o Deklanas — buvęs istorijos dėstytojas. Mes žinome tiesą, tačiau saugome vienas kito paslaptis, nes privalome apsaugoti savas.

Abipusis šantažas suteikia saugumo.

— Dairysimės išplėtę akis ir klausysimės ištempę ausis, — pažada Benas. — Išsiaiškinsime, kas toji moteris.

— Būsiu dėkinga, ačiū.

Ant stalo padedu du dolerius už kavą.

Deklanas netikėtai pasiteirauja:

— Ar šįvakar ateisi į knygų klubo susitikimą? Jau du mėnesius nebuvai užsukusi. Mes tavęs pasiilgome.

— Kokią knygą dabar aptarinėjate?

— „Ibn Batutos kelionės“, — atsako Benas.

— Šitą jau skaičiau.

— Tuomet galėsi mums glaustai papasakoti, — šypteli Deklanas, — nes mudu su Benu neatlikome namų darbų. Šįvakar renkamės Ingridos ir Loido namuose. Šeštą valandą, bus martinio. Po kelių taurių gal net pavyks praleisti knygos aptarimą ir pereiti tiesiai prie vietinių paskalų. Ar galime priskaičiuoti ir tave?

— Pagalvosiu.

— Netikęs atsakymas, — suurzgia Benas.

Jis akivaizdžiai stengiasi mane paspausti baugindamas. Visad svarsčiau, kaip šitoks gangsterio įvaizdis jam padėdavo prieš išeinant į pensiją, nes bent jau manęs įbauginti Benui taip ir nepavyko.

— Gerai jau, būsiu, — pažadu.

— O aš pasirūpinsiu, kad atšaldytų tavo mėgstamiausios degtinės, — taria Deklanas.

— „Belvedere“.

Deklanas nusikvatoja.

— Eik jau, rimtai, Mege? Nejaugi manai, jog galėčiau pamiršti?

Aišku, jis žino mano mėgstamiausios degtinės rūšį. Simpatiškoje šio vyro galvoje be atvangos dirba smegenys, gebančios įsiminti detales ir išmokti užsienio kalbas, kurių jis įvaldęs net septynias. O štai aš pasidaviau po trečios.

Grįžusi į savo pikapą, patraukiu namo apledijusiais šalutiniais keliais per juodos ir baltos spalvų kraštovaizdį, pro plikus medžius bei sniegu nuklotus laukus. Visai ne tokioje vietoje tikėjauosi atsidurti gyvenimo saulėlydyje. Man, užaugusiai tarp dulkių ir karščio vasaromis svilinant saulei, pirmoji žiema Meine buvo tikras iššūkis. Išmokau, kaip susikapoti malkas, kaip vairuoti ledu, kaip atitirpinti užšalusius vamzdžius, ir supratau, kad amžius pokyčiams ne kliūtis. Jaunystėje įsivaizduodama tobulą vietą užtarnautam poilsiui, svajodavau apie vilą kalvos viršūnėje Samujaus saloje Tailande arba name-lį medyje Osos pusiasalyje Kosta Rikoje, kur klausyčiausi paukščių serenadų bei staugūnų kauksmų. Abi šias vietas puikiai pažįstu, abi jas myliu, bet pabėgti nei ten, nei ten, deja, negalėjau.

Nes to jie iš manęs ir būtų tikėjęsi. Nuspėjamas elgesys visuomet yra pirmoji klaida.

Telefone sucypia įspėjimas.

Dirstelėjusi į ekraną išvystu tai, kas priverčia kirsti per stabdžius. Sustojusi šalikelėje atidžiai apžiūriu vaizdus, gautus iš saugumo sistemos, įdiegtos mano namuose. Kažkas ką tik įsilaužė.

Galėčiau iškviesti vietos policiją, tačiau ji garantuotai imtų uždavinėti klausimus, į kuriuos aš galbūt nenorėsiu atsakyti. Puričio policijos departamente dirba vos šeši pareigūnai, ir iki šiol man dar nėra tekę su jais pabendrauti. Geriausia, jei taip liks ir toliau, net jei šitai reiškia, jog dabar teks tvarkytis pačiai.

Vėl išsuku į kelią.

Kai galiausiai pravažiavusi pro cukrinius klevus sustoju priešais savo namus, širdis daužosi ir pašėlusi. Kurį laiką sėdėdama automobilyje apžiūrinėju verandą. Regis, niekas nepasikeitę. Laukujės durys uždarytos, sniego kastuvas ten, kur jį ir palikau, — atremtas į malkų rietuvę. Įsibrovėlis, matyt, nori mane užliūliuoti, kad patikėčiau, jog viskas gerai.

Ką gi, žaisime pagal jo taisykles.

Išlipusi iš automobilio, į verandą nutempiu maišą bulvių ir visų pašarą. Ten juos ir numetu, leisdama triukšmingai bumbtelėti. Kol kišenėje ieškau raktų, juntų, kaip įsitempęs kiekvienas nervas, paaštrinę visi jutimai. Man už nugaros šnara medžių šakos, žvarbus vėjas bučiuoja skruostus.

Pastebiu, jog ties durų stakta pritvirtinta gija nutraukta.

Gal ir primityvi strategija šiame elektroninių stebėjimo sistemų amžiuje, bet skaitmeninės technologijos genda ir į jas galima įsilaužti. Per pastaruosius kelis mėnesius pernelyg atsipalaidavau, ne visuomet pasivargindavau tą giją, plonytę it voratinklio siūlas, pritvirtinti tarp staktos ir varčios, tačiau po Liuterio pasakojimo šį rytą ir vėl prisiminiau šitą atsargumo priemonę.

Atrakinusi duris jas stumteliu koja, kad galėčiau apžiūrėti prieškambarį. Po suoliuku stovi išrikiuoti mano batai, ant kabliukų sukabinti paltai. Grindys pripėduotos, jas dengia išmindžiotas purvas bei smėlis. Kol kas viskas, regis, kaip visada. Kairėje svetainė. Dirstelėjusi pro duris matau sofą, krėslus lenktais ranktūriais, prie židinio sukrautas malkas. Įsibrovėlio nė ženklų.

Pasukusi dešinèn, įžengiu į virtuvę, stengdamasi neužminti visuomet girgždančios grindlentės. Kriauklėje mano kavos puodelis bei nuo pusryčių likę indai, komposto kibire — greipfruto žievelė. Ant stalo spindi pabirusios cukraus granulės. Viskas, kaip palikau, išskyrus viena — svetimo šampūno kvapą.

Man už nugaros girgžteli ta nelemta grindlentė. Atsisukusi išvystu įsibrovėlę.

Ji jauna, liekna ir juda grakščiai lyg atletė. Vos vyresnė nei trisdešimties, tiesių juodų plaukų, su tankiais kirpčiukais. Tamsių akių, slaviškų bruožų, plačių skruostikaulių. Moteris atrodo neįtikėtinai rami, nors mano pistoletas „Walther“, kurį susiradau iškart po pokalbio su Kele šį rytą, dabar nukreiptas tiesiai į jos krūtinę.

— Sveika, Mege Bird, — pasilabina.

— Nemanau, kad mudvi pažįstamos.

— Kodėl pasirinkai būtent tokią pavardę?

— Kodėl gi ne?

— Leisk spėti. „Bird“ angliškai reiškia paukštį, tad, matyt, panorai tapti laisva kaip paukštis?

— Svajoti nedraudžiama.

Moteris pastumia kėdę ir atsisėda prie virtuvės stalo, atmestina nubraukdama mano ryte išbertą cukrų, sakytum nė kiek nesijaudindama, jog vienu gaiduko nuspaudimu galėčiau ištaškyti jai smegenis.

— Tai visiškai nebūtina, — taria, linktelėdama pistoleto pusėn.

— Man spręsti. Kol kas priešais save matau į mano namus įsibrovusią nekvieštą personą. Aš net neįsivaizduoju, kas tu tokia ar kodėl esi čia.

— Prašau vadint mane Bjanka.

— Ar čia slapyvardis, ar tavo tikras vardas?

— O ar tai svarbu?

— Policija norės informacijos apie lavono tapatybę.

— Baik jau, nereikia. Aš čia, nes mes turime bėdą. Ir mums praverstų tavo pagalba.

Akimirką stebeiliju į ją. Pečiai atpalaiduoti, ilgos lieknos kojos tingiai sukryžiuotos. Bjanka net nepažvelgia į mane, tiesiog atsainiai krapštinėja atšerpetojusį nagą.

Atsisėdusi priešais, pistoletą padedu ant stalo.

Ji pašnairuoja į ginklą.

— Taip, puikiai suprantu, kodėl manai, kad jo reikia. Garsėji savo nepasitikėjimu žmonėmis.

— Aš garsi?

— Todėl jie mane ir atsiuntė. Nusprendė, jog moteris tau pasirodys mažiau grėsminga.

— Jei apskritai ką nors apie mane žinai, tuomet žinai, ir kad daugiau tame žaidime nebedalyvauju. Laikau vištas. Ir man ūkininkauti patinka.

Bjankos lūpų kampučiai nė nekrusteli. Ji visai neturi humoro jausmo, kalba tik apie reikalus, čia atvyko su misija. Nuo mano laikų agentūra akivaizdžiai patobulėjo verbuodama naujokus.

— Nežinau, kodėl jie tave atsiuntė, — sakau. — Bet dabar, kai jau mane pamatei, įsitikinai, kad tikrai nebesu pačiame jėgų žydėjime, be to, praradau įgūdžius. Manęs visai nebedomina toks darbas.

— Tau bus sumokėta.

— Pinigų turiu pakankamai.

— Suma galėtų būti solidi.

Susiraukiu.

— Tikrai? Nepanašu į tą šykštuolį Dėdę Semą, kurį pažinojau aš.

— Ši užduotis tau bus itin reikšminga.

— Vis dar nedomina. — Pakylu nuo kėdės, ir nors nuo staugaus judesio siaubingai nudiegia kelį, esu pernelyg išdidi, kad leisčiau jai išgirsti, kaip dejuoju bei raukausi. — Dabar tave išlydėsiu.

Perduok jiems: kai kitą sykį atsiųs ką nors su manimi pasišnekėti, lai liepia atvykėliui pasibelsti į duris, kaip padarytų bet kuris normalus svečias.

— Diana Vard pradingo iš mūsų radarų.

Sustingstu. Akimirką tiesiog spoksau į Bjanką, mėgindama perprasti jos išraišką, tačiau prieš save regiu tik tobulai šaltą ir abso-
liučiai neperskaitomą veidą.

— Ar ji gyva, ar mirusi? — paklausiu.

— Nežinome.

— Kur paskutinį kartą matyta?

— Fiziškai? Bankoke prieš savaitę. Nuo tada pranyko, ir jos mobilusis išjungtas.

— Diana jau daug metų nedirba. Paliko agentūrą tuoj po manęs. Kodėl jums staiga parūpo, kur ji dabar?

— Mums neramu dėl jos gerovės. Tiesą pasakius, nerimaujame dėl visų, kurie susiję su operacija „Siranas“.

Išgirdusi šiuos du žodžius, nepajėgiu nuslėpti savo reakcijos. Pajuntu, kaip kūną nukrečia šiurpas, galingas lyg sproginimo banga.

— Kodėl visa tai iškilo dabar?

— Neseniai buvo įsilaužta į agentūros automatines informacijos saugyklas. Dėl neteisėtos prieigos įsijungė pavojaus signalas, tačiau vienintelė byla, kuria domėjosi įsibrovėlis, susijusi su minėtąja operacija.

— Bet juk ji buvo vykdoma prieš šešiolika metų.

— O informacija vis dar išlieka išlaptinta dėl susijusių asmenų saugumo. Visgi bijau, jog dabar galėjo nutekėti operacijos dalyvių vardai, todėl mes visų ieškome, kad įsitikintume, ar jums negresia pavojus. Kad pažiūrėtume, ar jums nereikia pagalbos. Turiu prisipažinti, niekada nemaniau, jog apsistosi *tokioje* vietoje.

Įsibrovėlė apžiūri mano pušinį stalą, virš jo sukabintas ketaus keptuves. Lauke vėl pradėjo snigti, ir už lango sukasi didžiulės snai-

gės — tokiu oru vienas malonumas pasivaikščioti. Tik štai Bjanka man nepanaši į mėgėją vaikštinėti sningant.

— Kaip matai, aš įsikūriau čia, pasivadinau nauju vardu, — pareiškiu. — Jaučiuosi absoliučiai saugi.

— Tačiau Dianai galbūt gresia pavojus.

— Dianai gresia pavojus? — nusikvatoju. — Net neabejoju. Bet ji išgyvens, nes tikrai sugeba savimi pasirūpinti. O dabar, jei daugiau nieko nenorėjai paklausti, tau jau metas.

Žengusi prie laukujų durų, jas atplėšiu. Nepaisydama į vidų plūstelėjusio šalčio, laikau jas praviras, laukdama, kol nepageidaujama viešnia išeis.

Galų gale pasiekusi verandą, Bjanka atsisuka.

— Padėk mums ją rasti, Mege. Juk tu veikiausiai žinai, kur ji. Judvi kartu dirbote.

— Prieš šešiolika metų.

— Vis dėlto tu, ko gero, ją pažįsti geriau nei bet kas kitas.

— Aha, teisybė. Ko gero, taip. Ir todėl man nusispjauti, kas jai nutiks, — pareiškiu ir Bjankai prieš nosį užtrenkiu duris.